

palen en der gedenkzuilen voor de overledenen. Maar gezien dat de bevervoorstellingen ook op deze „kleinkunst” worden aangetroffen en tot de karakteristiekste en meest gestijlde behooren, is het volkomen gerechtvaardigd, er een hoogen ouderdom voor aan te nemen.

Daar voorts de bever zoo vaak schijnt afgebeeld op de heilige Chilkát dekens, lijkt mij de conclusie niet gewaagd dat er vroeger, althans bij de Tlingít Indianen, sprake moet zijn geweest van een zekeren bevercultus. Ook het feit, dat bevertanden als dobbelsteenen dienst deden, kan een aanwijzing zijn, dat dit dier bijzonder tooverkrachtig werd geacht. Waar nu de onderwereld het rijkdomsoord was en het water het onderwereldsch element vertegenwoordigde, ligt het voor de hand dat dit knaagdier, dat zijn woning in het water bouwt — juister eigenlijk: een artificieel meer om zijn „beaver-lodge” doet ontstaan — in nauwste betrekking tot de onderwereld werd gedacht. Dit blijkt dan ook o.a. uit de mythische voorstelling, dat de wereld rustte op 'n voorpoot van een bever, aangezien in het heelal niets sterker werd bevonden dan zulk een voorpoot. Nog duidelijker echter spreekt deze betrekking uit het alleraardigst Tsimshian verhaal, waarin de innige vriendschap van Bever en Stekelvarken tot een bittere vijandschap wordt, daar de beide speelkameraden beurtelings elkander leelijke poetsen bakken: Bever noodigt Stekelvarken uit, op zijn rug plaats te nemen en laat hem dan, viermaal onderduikend, bijna omkomen in het water; omgekeerd haalt het Canadeesche Stekelvarken, dat inderdaad op boomen leeft, den Bever over om met zijn hulp een hoogen spar te beklimmen, en ziet vervolgens, gnuivend van pret, zijn vroegeren makker naar beneden storten.¹³⁾ Het is duidelijk, dat de wederkeerige onbetrouwbare verhouding van vriendschap-in-vijandschap of vijandschap-in-vriendschap, hier een zuivere afspiegeling mag heeten van de betrekking tusschen boven- en onderwereld, zooals de Indiaan zich deze dacht. In het midden nog latend, of wij hier in het stralen werpend Stekelvarken rechtstreeks een zonnelymbol mogen erkennen en in den Bever zijn „psychopompos”: begeleider der zieltogende zon door de regionen van de onderwereld.

Is de bever echter in het algemeen de vertegenwoordiger of beheerscher van het waterig onderwereldsch rijkdomsoord, dan kan het niet anders of dit dier stond in allernauwste relatie tot het tweekoppig serpent en tot den serpentman, die zich volgens Dr. Locher o.a. manifesteert als de water- en rijkdomsgod Qómoqwa der Kwákiutl en als de zeegod Gónaqadét der Tlingít; en waar deze beiden werden geassocieerd met de „Killerwhales” — boven het middelste gezichtsmasker op afb. 5 ziet men zoowaar een walvisch — verklaart dit vermoedelijk meteen de aanwezigheid van den serpentman op het weefsel van afb. 6, dat zeer waarschijnlijk een mythischen walvisch voorstelt. Nog rest ons de vraag, waarom het hoofd van den serpentman per se altijd op den staart van den bever werd weergegeven? Naar ik